

Con Quái Vật Sau Những Nụ Hoa

Chương 12 : Chương 12

CHƯƠNG 12

Chúng tôi lao xe qua màn đêm, lòng nặng trĩu lo âu. Trong nhà George McGrath không ai nhắc điện thoại. Điều đó có nghĩa, là họ hoặc không có nhà, khả năng mà chúng tôi mong là sự thật, nhưng cũng có thể có kẻ đã nhanh tay hơn chúng tôi.

Tôi báo động cho hai chiếc xe tuần tiểu trong khu vực gần đó. Chúng tôi yêu cầu các cảnh sát viên đến ngôi nhà thăm hỏi và cho chúng tôi biết tin, trong khoảng thời gian chúng tôi chưa tới kịp.

Thanh tra trưởng Tanner đích thân lo việc giữ an toàn cho những người khác đã tham dự vụ tiêu diệt nhà sư Shagri. Tất cả cùng bà con thân quyến của họ đều được đưa vào một khu nhà biệt lập, được canh phòng cẩn mật. Họ sẽ chờ ở đó cho đến khi chúng tôi tóm được kẻ giết người.

Tanner còn cho quân kiểm soát toàn bộ khu vực xung quanh những ngôi nhà họ ở. Rất có thể Dorothy sẽ xuất hiện ở một trong những khu vực này. Nếu có, lính canh phải báo cho chúng tôi ngay lập tức.

Suko lái xe như bay qua đường phố London. Gòi réo vang, đèn báo động xoáy trên nóc, những căn nhà hai bên đường lao vun vút về phía sau như những bóng tối lơ mờ.

Giữa đường, đèn báo hiệu của dàn điện thoại trên xe cháy đỏ. Tôi nhắc máy. Một hạ sĩ thông báo rằng George McGrath còn sống.

Tôi an tâm phần nào, nhưng muốn biết chi tiết hơn.

- Việc gì vừa xảy ra vậy? Có chuyện xảy ra phải không...?

- Vâng, ông ấy gặp may. Tên giết người đã lên vào nhà, nhưng George McGrath tự vệ thành công. Tôi chỉ biết vậy. Vừa nghe tin là tôi gọi điện cho ông ngay.

- Tốt lắm, cảm ơn hạ sĩ. Làm ơn ở lại bên cạnh vợ chồng McGrath.

- Dĩ nhiên rồi, thưa ngài.

Tôi thuật lại với Suko, anh bạn tôi thở ra nhẹ nhõm.

- Có thể chứ, ít ra thì được một tin mừng! Chắc George McGrath sẽ cho bọn mình biết chi tiết hơn.

- Nhưng Dorothy bây giờ đã bị cảnh báo.

- Tội tệ quá sao?

Tôi nhún vai.

- Ả đàn bà sẽ cẩn thận hơn. Ả không phải người ngu. Ả có thể đoán ra là bọn mình sẽ tìm cách đặt bẫy nhà những người khác.

- Nó nắm cậu bé trong tay!

Câu nhắc nhở của Suko đâm vào tôi như một mũi dao. Đúng, ả đang nắm Dennis trong tay. Ả chắc chắn sẽ nhốt cậu bé vào đâu đó, bởi tôi không tin là ả sẽ đem cậu bé đi theo trong những vụ giết người.

Không khí trong xe tương đối lạnh, vậy mà mồ hôi vẫn túa ra khi tôi nghĩ đến cậu bé năm tuổi. Dorothy là một ả đàn bà tàn nhẫn khát máu, một con quái vật không bao giờ biết ăn năn ái ngại. Ả sẽ đi con đường riêng của ả, ả sẽ giết người và chắc chắn cũng sẽ không tha cả một cậu bé mới lên năm, nếu cậu bé mang ả lại gần mục tiêu hơn.

Tôi biết chắc, đêm hôm nay còn dài lắm.

Nhấc điện thoại lên, lần này tôi chọn số của thanh tra Tariner.

Anh lên tiếng ngay.

- John, Tôi biết tin rồi. Người ta vừa báo cho tôi xong.

- Tuyệt lắm.

- Nhưng chưa phải lý do ăn mừng đâu. Tất cả năm người khác còn trong hiểm họa.

- Anh gặp được cả năm người chứ?

- Có. Tất cả đều vẫn còn sống, họ hiểu ra và rất thông cảm, bản thân họ cũng đã là cảnh sát cả một thời gian dài mà. Chỉ trừ một người, bốn người còn lại giờ đã đến chỗ tôi an toàn.

- Thế thì tốt.

- Cậu đã nghĩ gì về chuyện sắp tới chưa?

Tôi háng giọng.

- Thật ra thì chưa nhiều... tôi đang nghĩ đến cậu bé. Ta phải tính khả năng ả đàn bà sẽ sử dụng cậu làm lá bùa hộ mệnh.

- Đúng, tôi cũng nghĩ như thế.

- Anh phải cho người kiểm soát căn hộ và khu vực sinh sống của năm viên cựu cảnh sát kia. Con đàn bà này chắc sẽ đi con đường của nó. Tôi coi nó thuộc hạng người nhất nhất sẽ tiếp tục trả thù, không thềm đếm xỉa đến chướng ngại vật.

- Cậu đúng là người lạc quan.

- Vâng, trong mọi trường hợp.

- Có lẽ George McGrath biết nhiều hơn chúng ta.

- Tôi sẽ nói chuyện với ông ấy ngay Chỉ vài phút nữa là chúng tôi đến nơi.

- Cậu gọi lại cho tôi chứ?

- Vâng, ngay khi có tin mới.

Xe chúng tôi lúc đó tới sát nhà George McGrath. Người sống ở đây là những người ưa yên tĩnh. Những ngôi nhà cho thuê và những căn biệt thự nhỏ đứng sát thành hai dãy. Khi Suko thoáng bật đèn pha, chúng tôi nhìn thấy một đám người và cả hai chiếc xe đi tuần, đèn báo động vẫn còn quay trên nóc.

Chúng tôi dừng lại. Một cảnh sát viên đứng bên cạnh một chiếc xe đi tuần tiến lại chào khi nhìn thấy hai chúng tôi bước từ chiếc BMW xuống. Những người hàng xóm tò mò xúm lại gần hơn. Có hai người đang cầm trong tay những chai rượu vang, trông có vẻ đang ngà ngà say.

- Họ đang chờ hai ông ở trong kia.

- Cám ơn.

Chúng tôi đi vào nhà. Đèn cháy sáng rực ở mọi căn phòng, khiến ngôi nhà nổi lên như một hòn đảo giữa màn đêm.

Đôi vợ chồng McGrath đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách. Betty McGrath choàng tay qua lấy vai chồng. Quanh cổ người đàn ông có quần khăn. Cả hai đang uống nước lọc. Thỉnh thoảng, George McGrath lại đưa tay lên sờ cuống họng.

Có hai cảnh sát viên đang ngồi bên vợ chồng McGrath. Họ biết chúng tôi và im lặng dịch sang bên, nhường chúng tôi ngồi gần George McGrath. Tôi chưa kịp tự giới thiệu thì ông đã phẩy tay.

- Tôi biết anh. - Ông nói bằng giọng khàn khàn - Cả khi không còn tại ngũ, người ta vẫn được cung cấp thông tin.

- Tốt lắm.

Betty McGrath không biết tôi nên chồng bà phải giới thiệu. Người đàn bà gạt đầu, giơ tay kéo tấm áo choàng sát vào cơ thể, đôi mắt bà vẫn còn ánh lên vẻ kinh hoàng. Chốc chốc, Betty McGrath lại liếc thật nhanh quanh phòng, như thể ả sát nhân có thể bất thành linh trở lại và xuất hiện từ bất kỳ góc ngách nào.

- Chắc bây giờ hai anh muốn biết chi tiết chuyện gì đã xảy ra? - Viên cựa cảnh sát hỏi.

- Dĩ nhiên.

- Tôi biết mà. Nhưng phải nói với các anh ngay từ đầu là cả hai chúng tôi đã gặp may.

- Tôi hiểu. Chúng tôi đang truy tìm con đàn bà đó.

- Đàn bà? - Bethy kêu lớn - Không, đó không phải là một người đàn bà, đó là một con quái vật, một con quỷ. Nó không còn là người nữa. Ông có biết trông nó như thế nào không?

- Bethy, kìa em, để anh kể cho họ nghe.

- Nhưng mà cổ họng anh...

- Không sao đâu!

- Thôi thì tùy anh.

George McGrath nhìn một lúc xuống dưới chân ông một thoáng, rồi ông bắt đầu bản báo cáo. Chúng tôi được nghe kể mọi chi tiết. George McGrath vừa nói vừa không khỏi rùng mình. Mỗi lần như vậy, bà vợ đã đặt bàn tay an ủi lên trên cánh tay ông. Thời gian dài trong đội ngũ cảnh sát quả đã để lại một hiệu ứng rất tốt. Bất chấp tình huống căng thẳng hiện thời, George McGrath đã trao cho chúng tôi một bản miêu tả Dorothy Mainland thật chi tiết. Ông cũng không quên nói ả đàn bà cuối cùng đã đi về hướng nào và chúng tôi hầu như không có cơ hội đuổi theo ả.

- Nhưng còn một điều, ông Singlair, còn một điều mà đến giờ tôi vẫn chưa hiểu nổi. Tại sao lại là tôi, tại sao lại là lúc này?

- Có một nguyên nhân? - Suko nói - Nhưng tôi phải kể lại từ đầu, đó là một câu chuyện xảy ra rất lâu rồi. Cách đây đã trên hai mươi năm. Ngày đó ông là nhóm trưởng trong một đợt ra quân tóm bắt một nhà sư tên là Shagri, kẻ đứng đầu một nhóm đạo của "Thời Kỳ Hoa Hồng".

Ánh mắt người đàn ông như đang chìm vào ký ức. Chúng tôi thấy rõ ông đang cố sức, ông cúi đầu xuống một thoáng, rồi gật đầu.

- Ông nhớ ra rồi chứ?

George McGrath phẩy tay.

- Vâng, tôi có nhớ!

Tôi bổ sung thêm.

- Trong vụ đó đã có người chết. Nhà sư muốn đưa tất cả tín đồ vào một cuộc tự sát tập thể, rồi đứng đó nhìn họ chết. Hai người đã làm theo lời hắn, sau đó cảnh sát xuất hiện.

- Vâng! - George McGrath đột ngột bật nói được to như bình thường - Chúng tôi đã bắn chết hắn.

- Đúng.

- Trong vụ đó còn một cô gái. Mãi sau này tôi mới chú ý đến cô ta. Cô ta bị ngất đi và mãi chẳng tỉnh dậy.

- Cô ta đã ngất suốt hai mươi hai năm trời. - Suko nói.

George McGrath giơ cả hai bàn tay lên và áp lòng bàn tay vào má.

- Trời ạ! - Ông rên lên - Đúng nó. Chính con bé đó. Con đàn bà giết người... đã chui vào nhà chúng tôi trông giống cô ta. Vâng, giờ thì tôi nhớ lại rồi. Ngày đó tôi thậm chí còn đến thăm nó trong bệnh viện. Thế rồi...

- Không chỉ là trông giống nhau đâu, ông McGrath. - Suko nói - Chính nó đấy. Dorothy Mainland đã tỉnh dậy khỏi cơn mê và thực hiện một đợt trả thù. Nó không quên một điều gì cả. Mối quan hệ của nó với nhà sư còn quá mạnh mẽ.

- Không, không thể nào!

- Tại sao không?

- Không thể thế được! Nó đã già đi hai mươi hai tuổi, nhưng trông mặt mày vẫn như ngày trước.

- Đúng thế! - Tôi lên tiếng - Quá trình lão hóa đã được một bàn tay vô hình ngăn lại.

- Nhưng khoa học đâu đã tiến triển tới mức đó.

- Nhưng ma thuật thì có. Đó là sức mạnh của nhà sư đã chết. Chúng ta có thể tiêu hủy cơ thể hần nhưng tinh thần hần thì chưa. Tôi chắc rằng linh hồn hần đã trải qua một cuộc lột xác. Nó đã nhập vào cơ thể cô gái. Nó đã chiếm lĩnh Dorothy Mainland, ông hiểu chứ ạ?

- Không, nhưng tôi tin anh.

Cả hai cảnh sát viên lẫn bà Betty McGrath chỉ ngạc nhiên há mồm nghe và nhìn chúng tôi nói chuyện. Những khuôn mặt trắng nhợt, những đôi mắt mở lớn, kinh hoàng. Tôi nhìn rõ Betty đang nổi da gà.

- Nó đã giết được hai người rồi. - Tôi thông báo.

- Ai thế?

- Một cô y tá tên là Kathy và một đồng nghiệp cũ của ông, Jock Greenfield.

George McGrath đờ người ra. Ông nhìn tôi trân trối, làn môi khẽ chuyển động nhưng một lúc sau mới nói được thành lời.

- Jock! - Ông thì thào - Tại sao lại là Jock? Trời đất, cậu ấy là một trong những người tốt nhất, cậu ấy...

- Và con đàn bà đó đang giữ cháu ông ấy trong tay. - Suko thêm vào.

- Dennis?

- Chính thế.

George McGrath rùng mình, thân hình ông sụp xuống trong ghế bành và đột ngột như thóp nhỏ hẳn lại. Rồi người đàn ông bật khóc.

- Tôi biết gia đình anh ấy. - Ông nói - Vâng, tôi biết họ.

Betty cũng gật đầu. Bà kinh hoàng đến độ không khóc được.

- Tại sao vậy? - George McGrath hỏi.

- Chúng tôi không biết thật chính xác. Chúng tôi chỉ có thể đoán, ả đàn bà mang đứa bé theo để làm bù hộ mạng.

- Đúng, đúng là bù hộ mạng.

- Thế nên chúng ta không chỉ phải tìm ra nó, mà còn phải tìm cả Dennis. Đây là một sáng kiến hơi có phần lạ, nhưng tôi thật muốn hỏi xem ông có thể nghĩ ra khả năng con quái đó đi về đâu, trừ địa chỉ của tất cả các cảnh sát viên đã tham gia đợt ra quân hồi đó.

- Tại sao?

- Tất cả đã được đưa về nhà tù bảo vệ.

George McGrath nhún vai:

- Vậy là anh đánh giá tôi cao quá. Việc xảy ra đã quá lâu rồi, tôi đã quên đi phần lớn sự việc. Anh phải xem lại trong những tập hồ sơ cũ. Có lẽ anh sẽ tìm thấy ở đó một lời chỉ dẫn.

- Chúng tôi đã làm, nhưng không có kết quả.

- Vậy ra tôi là hy vọng cuối cùng của hai anh?

- Đúng vậy. Ngày đó, chính ông đã lãnh đạo đợt ra quân. Chúng tôi muốn nói đến nhà sư Shagri. Qua các tập hồ sơ, chúng tôi biết rằng hắn đã bị bắn chết.

- Đúng.

- Nhưng chuyện sau đó ra sao? Ông có thể nói cho chúng tôi nghe được không?

- Với cái xác phải không? - George McGrath nhún vai - Người ta không chôn hẳn. Nếu tôi không lầm thì cái xác đã bị đốt. Phần tro được đưa vào một tiểu bằng sành và chôn trong một khu mộ tập thể. Chắc các anh biết trong nghĩa trang thường có những nơi dùng để chôn tiểu tro của những người không được ai quan tâm đến. Ngoài ra, làm như thế cũng là cách tốn ít tiền của chính phủ nhất. Chắc bây giờ nó vẫn còn ở nghĩa trang đó.

- Ông còn nhớ tên nghĩa trang không? - Suko hỏi.

George McGrath cân nhắc, ông đưa tay vuốt dọc cần cổ, rờ lên cằm.

- Nếu tôi không lầm. - Ông lẩm bẩm - Có lẽ đó là nghĩa trang Brompton Cemetery.

- Viên cựu cảnh sát uống nước rồi nói tiếp.

- Nghĩa trang đó rất rộng, có một khu riêng để chôn cá tiểu sành.

- Cảm ơn ông!

George McGrath nhìn chúng tôi, vẻ không hiểu.

- Anh muốn biết điều đó để làm gì?

Suko mỉm cười.

- Rất đơn giản. Mối quan hệ giữa Dorothy Mainland và nhà sư rất mạnh mẽ. Tôi đoán ả sẽ tìm cách quay trở lại với ngôi mộ, đào chỗ tro lên, để gần gũi nhà sư của ả, dù là trong trạng thái nào chẳng nữa.

- Đúng là điên rồ. - George McGrath thì thào - Nhưng không quá điên đến mức độ không thể xảy ra. Tôi nhớ tôi cũng từng gặp không ít vụ ăn trộm tro người chết, có một kẻ đã bị chúng tôi truy đuổi. Hẳn cũng đã

đào một ngôi mộ tập thể để ăn cắp tro. Mọi chuyện đều có thể xảy ra. Đúng vậy, mọi chuyện. Tôi không muốn phản đối các anh.

- Tốt lắm. - Tôi mỉm cười.

- Anh cho rằng anh có thể gặp lại được con đàn bà đó ở nghĩa trang Brompton Cemetery, đúng không?

- Vâng, tôi tin vậy. Ông thử nghĩ lại xem. Bây giờ ả không thể tiếp tục trả thù bằng con đường bình thường được nữa. Tất cả các cảnh sát viên còn lại đã được đưa về nơi an toàn và được bảo vệ nghiêm ngặt. Đồng thời, tất cả những căn hộ của họ cũng được canh chừng. Nó sẽ gây chú ý, nó sẽ sa bẫy, và đó là điều mà nó không hề muốn. Ngoài ra, nó cũng phải trốn tránh. Nó không thể cứ đi lang thang mãi qua tất cả các phố phường của thành phố này, mà mối liên quan giữa nó với Shagri là rất mạnh. Dorothy Mainland chắc chắn muốn được bổ sung sức lực cũng như kiến thức. Hai chúng tôi bây giờ sẽ ra nghĩa trang và kiểm soát khu vực chôn tiểu sành.

- Không đến nỗi tồi.

- Tôi hy vọng là đúng hướng.

George McGrath nhún vai:

- Đối với tôi, điều quan trọng duy nhất là anh chặn tay được con quái vật đó. Nhớ đến cảnh tự nhiên nó ngoạc mồm ra, rồi khạc cái đám mật hoa, tôi không khỏi rợn người, tôi không giải thích được hiện tượng đó. Các anh có hiểu hơn không?

- Có lẽ. Ông hãy nhớ lại thời kỳ đó, "Thời Kỳ Của Hoa Hồng", người ta theo đuổi những ước mơ khác, người ta không còn muốn hòa hợp vào một xã hội chỉ biết đến tiền và quyền lực. Người ta kiếm những con đường khác và cũng tìm thấy chúng, nhưng rồi người ra không kiểm soát được những thế lực mới xuất hiện. Có những tay lang thang, lòng dạ xấu xa trà trộn vào hàng ngũ "Những Đứa Con Của Hoa Hồng" và sử dụng họ cho những kế hoạch của riêng chúng. Nhà sư Shagri là ví dụ tốt nhất cho loại người này.

McGrath lắc đầu:

- Đó có thể là một lời giải thích, nhưng nó còn quá chung chung đối với tôi. Anh vẫn chưa giải thích tại sao nó lại tuôn ra cái thứ hỗn hợp rùng rợn đó.

- Chuyện này chắc chắn liên quan đến Shagri.

- Anh sẽ tìm ra chứ?

Tôi gật đầu.

- Chúng tôi hy vọng vậy. Trong mọi trường hợp, bao giờ xong việc là tôi sẽ gọi điện ngay cho ông.

- Tôi cũng mong như thế.

Câu nói vang lên như một lời kết thúc. Suko và tôi cùng nhìn đồng hồ.

Đã quá nửa đêm.

Suko gật đầu.

- Tôi nghĩ đã đến lúc chúng tôi phải lên đường rồi.

- Được.

Hai chúng tôi đứng dậy, từ đây cho tới mục tiêu là cả đoạn đường dài. Tìm đường tới nghĩa trang trong đêm cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng hy vọng chúng tôi sẽ gặp may.

Phải chặn tay con quỷ hoa, bằng mọi giá!

LINK Truyện:

Con Quái Vật Sau Những Nụ Hoa <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/con-quai-vat-sau-nhung-nu-hoa-2925480.html>

LINK Chương này:

Chương 12

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/con-quai-vat-sau-nhung-nu-hoa-2925480/chuong-12.html>